

tento, přijav ji bez námitky, podrobil se soudu faktury. Má-li nastati tento následek, musí však u kupitele býti dána i další podmínka § 88 odstavec druhý j. n., totiž včasné zaslání (obdržení) faktury (před dojitím zboží nebo zároveň s ním). V tom směru má zákon povahu formální, zní přesně a zcela všeobecně a nedopouští žádné výjimky. Vycházíť totiž ze zásady, že nelze kupiteli ukládati za povinnost, aby odpovídal na doložky ve faktuře, jež došly ho v době, kdy zboží bylo již převzato nebo dokonce spotřebováno, z čehož zase vyplývá pravidlo, že dlužno pokládati fakturu za včasnou v tom případě, dostala-li se do rukou kupitele dříve, než prošla lhůta k případným výtkám proti zboží. Užije-li se této zásady na sporný případ, nutno za správný uznati názor soudu odvolacího, že zodpovědní otázky, byl-li založen soud faktury dle § 88 odstavec druhý j. n., závisí na tom, zda faktury dostaly se do rukou žalované firmy v Berlíně před dojitím nebo po dojití nebo zároveň s dojitím zboží do Brounova, to pak tím spíše, když v objednávce ze dne 7. dubna 1919 bylo výslovně předepsáno, že faktury mají býti zaslány do Berlína, tak že jest nerozhodno, zda snad v dřívějších případech faktury byly zasílány do Brounova. Jakým způsobem za daných okolností berlínský hlavní závod mohl si zjednat nebo zjednal si za účelem případných včasných výtek jistotu o tom, zda zásilka hověí objednávce, bylo jeho věcí a nemá významu pro otázku příslušnosti. Ježto pak ve směru výše naznačeném věc nebyla soudem první stolice na přetřes vzata a není tu následkem toho potřebných zjištění skutkových, byla věc soudem odvolacím právem vrácena k doplnění soudu prvního. Pokud stěžovatelka vytýká nesprávnost předpokladu soudu odvolacího, že uplatňovala pouze soud faktury, tvrdíc, že odvolací soud měl na základě jsoucího tu podkladu skutkového zkoumati, není-li alespoň dána příslušnost dle § 87 a) nebo § 99 j. n., připomíná se toto: Obsah žaloby nedopouští nejmenší pochybnosti o tom, že příslušnost dovolaného krajského soudu byla odvozována jediné z ustanovení § 88 odstavce druhého j. n., zvláště když byl škrtnut poukaz na §§ 87 a 99 j. n. v žalobě původně obsažený. Hledíc k § 179 c. ř. s. byla žalobkyně zajisté oprávněna, uplatnit do konce jednání v první stolici i jiný důvod příslušnosti, než ten, který v žalobě uplatňovala (vyjma ovšem příslušnost dle § 104 j. n.), ale musila tak učiniti výslovně, aby byla odpůrci dána možnost, zaujmouti vůči tomu stanovisko. Žalobkyně podle sporných spisů tak neučinila, ač žalovaná odmítla soud faktury jakožto jediné uplatňovaný, tvrdíc, že měla býti žalována v Berlíně. Není přípustno, aby teprve nyní v rekursu žalobkyně se dovolávala příslušnosti dle §§ 87 a) a 99 j. n., a netřeba tudíž zkoumati, zdali by tu vůbec byly předpoklady těchto ustanovení zákona.

Čís. 591.

Opatrovnický soud jest oprávněn, by sám od sebe vyvolal opravu matriky narozených, v níž manželské dítě nesprávně zapsáno bylo jako dítě nemanželské.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 460/20.)

Manželům Janu S-ovi a Antonii S-ové po rodu K-ové povolen byl usnesením ze dne 1. února 1919 dobrovolný rozvod manželství od stolu

a lože. Dne 3. dubna 1919 porodila rozvedená manželka chlapce, jenž pokřtěn na jméno Ferdinand a dle matčina údaje zapsán do matriky jako její nemanželský syn Ferdinand K. Okresní soud obdržev od matričního úřadu povinný oznam o zrození řečeného domněle nemanželského děcka, vyšetřil věc a vydal pak usnesení, dle něhož děcko Ferdinanda dlužno považovati za manželské dítě rozvedených manželů S-ových; a požádal matriční úřad, by v tomto smyslu opravil matriku, poněvadž dítě narodilo se sice z rozvedené manželky, ale již dva měsíce po rozvodu, a jest proto (§ 138 obč. zák. a dvorský dekret ze dne 15. června 1835, čís. 39 sb. zák. s.) dítětem manželským, kdyžť rozvedeným manželem zákonná domněnka manželského původu děcka sporem vyvrácena nebyla. K rekursu rozvedeného manžela rekursní soud potvrdil usnesení opatrovníckého soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Soud opatrovnícký podle § 21 obč. zák. povinen jest hájiti zájmy tohoto dítěte, pročež právem zakročil v řízení nesporném, aby chyba, vloudivší se do matriky, byla náležitě opravena, a nebylo příčiny, aby opatrovník, dítěti zřízený, vystoupil pořadem práva proti manželu matky dítěte, nynějšímu stěžovateli, nýbrž naopak tento musil by, kdyby chtěl popírati manželské zrození dítěte, vystoupiti proti němu žalobou podle § 158 obč. zák., což ostatně podle svého tvrzení učinil. Zdalí tuto žalobu podal v čas čili nic, jest v tomto nesporném řízení nerozhodno. Usneseními soudů nižších, v řízení tomto vydanými, nebylo, jak stěžovatel neprávem tvrdí, zabráněno mu v tom, aby uplatňoval žalobou právo, které mu dle jeho mínění přísluší, ani mu nebyla, jak v dovolacím rekursu jest uvedeno, odňata »jaksi« lhůta k podání žaloby.

Čís. 592.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 24. dubna 1919, č. 223 o ochraně zaměstnanců používajících bezplatného bytu.

Podána-li žaloba o vyklizení bytu, aniž zaměstnavatel byl si dříve opatřil potřebné soudní svolení k výpovědi, nelze ji odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva, nýbrž dlužno ji zamítnouti.

Soudní svolení k výpovědi není ještě exekučním titulem k vyklizení bytu. O ně nutno teprve žalovati.

(Rozh. ze dne 13. července 1920, R I 461/20.)

Manželé A-ovi dali bez předchozího soudního svolení svému kočímu čtrnáctidenní výpověď ze služby. Poněvadž se po uplynutí výpovědní lhůty ze služebního bytu nevystěhoval, žalovali ho o vyklizení bytu, hájíce stanovisko, že zaměstnán byl u nich v jejich zemědělském podniku pracemi zemědělskými a že proto dle § 6 nařízení nepotřebovali soudního svolení k výpovědi. Soud první stolice zamítl žalobu, dospěv k právnímu závěru, že žalovaný byl kočárovým kočím a že proto ohledně něho neplatí ustanovení § 6, nýbrž všeobecné ustanovení § 1 nařízení.